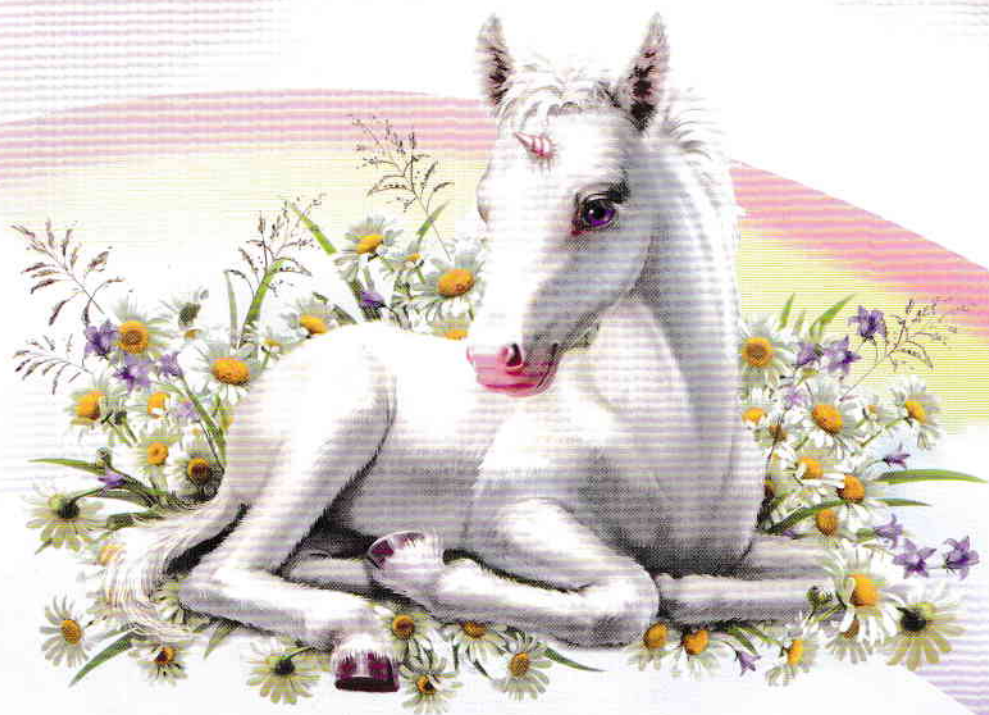

LBRIS

We know
books

Povesti
FANTASTICE
cu
UNICORNII

FLAMINGO
JUNIOR

<i>Introducere</i>	7
<i>Spre stânci</i>	9
<i>Reciful Dragonului</i>	34
<i>Misterul creaturilor păroase</i>	52
<i>Secretul regelui</i>	68
<i>Alt punct de vedere</i>	98
<i>Micul meu unicorn</i>	116

În marea sudului se află o insulă. Este atât de mică, încât nici măcar nu apare pe hărți.

Pe această insulă există o sută de tipuri diferite de copaci, două sute de specii de insecte și mai multe varietăți de reptile și de mamifere. Există, de asemenea, râuri și peșteri ascunse, plante gigantice, păsări ale paradisului, și roci care strălucesc în întuneric.

Această insulă este casa mea. Trăiam cu toții aici, zânele de aur, unicornii și elfii multicolori. Numele meu este Irina și sunt fica Zânei Luminii de Zi. Povestea pe care urmează să v-o spun s-a întâmplat cu mult timp în urmă, pe când eram o tânără neastâmpărată, care dădea mereu de necazuri.

Mă luam mereu la trântă cu spiridușii roșii, nu-i respectam pe profesori și îmi petreceam ziua necăjind zânele de vârsta mea. Mama mea nu mai știa ce să facă cu mine și, într-o zi, mi-a spus:

– Familia ta te iubește, prietenii tăi își fac griji pentru tine, dar tu ce faci în schimb? Te porți mereu urât. Îmi pare rău, Irina, dar dacă vei continua în felul acesta va trebui să te trimit la mătușa ta.

Mătușa mea era Zâna Noptii. Ea locuia mai jos, la poalele stâncilor, izolată de lume, înconjurată de întuneric. Nu era rea, dar gândul de a trăi cu ea era prea înfricoșător.

– Oh, nu! Voi fi cuminte, promit.

Dar nu am fost, iar mama și-a pierdut răbdarea.

– Fă-ți bagajele, Irina. Mâine plecăm la Stânci.

Călătoria era prea lungă ca să mergem pe jos, iar aripile mele nu crescuseră complet, așa că mama

LEBRIS

We know
books

a rugat doi unicorni să ne ducă, dacă nu chiar până la Stânci, unde nimeni nu voia să meargă, cel puțin cât mai aproape de ele.

Am plecat de dimineață, când luna era încă pe cer, și un grup de elfi a decis să meargă cu noi. Au urcat pe unicorni și, ținându-se bine de coama lor, și-au petrecut tot drumul vorbind, spunând glume și râzând.

Pe măsură ce ne apropiam de destinație, cerul s-a acoperit de nori, temperatura a scăzut brusc și elfii, dârdâind de frig, au fost nevoiți să ne părăsească, deoarece

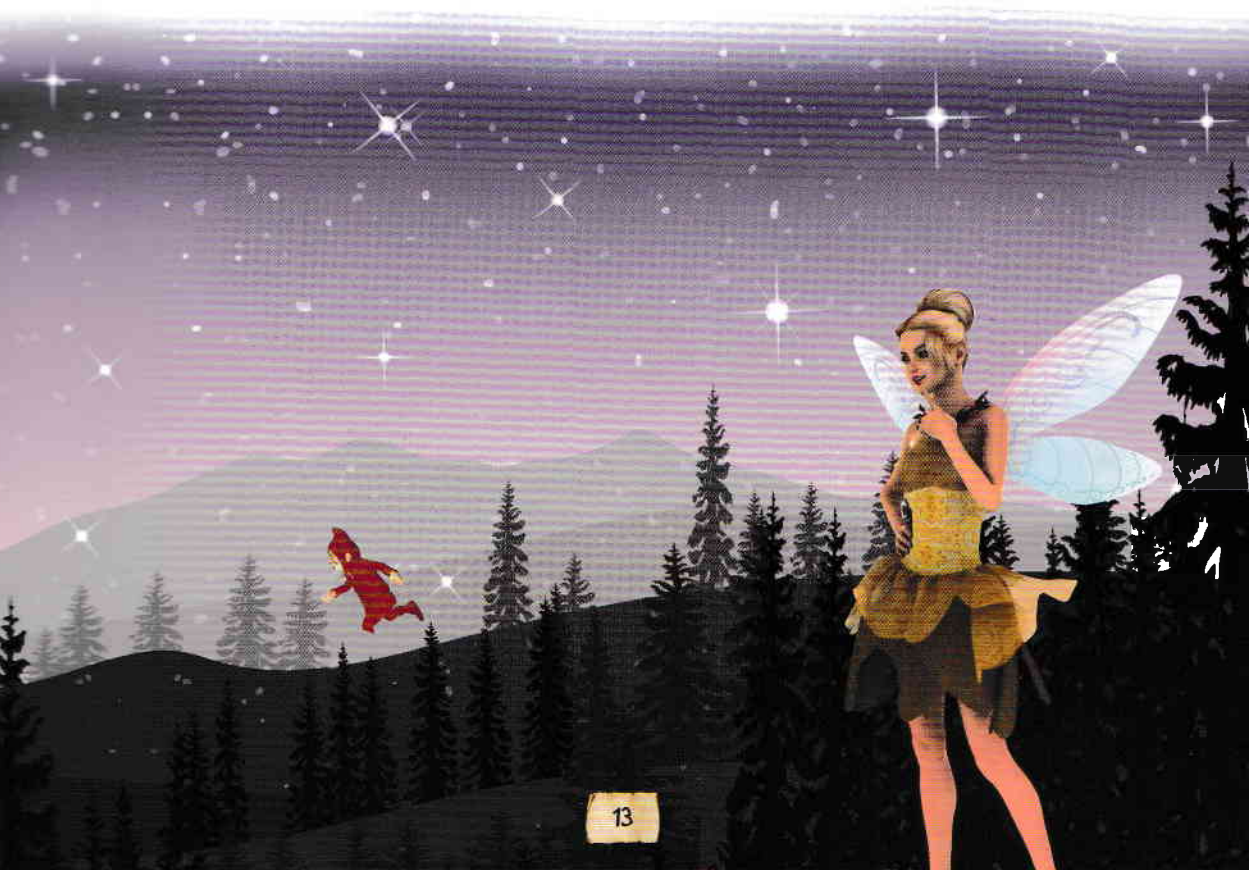

trupurile lor mici nu puteau suporta temperaturi atât de scăzute.

– Nu credeam că voi spune așa ceva vreodată, dar chiar mi-e dor de acei spiriduși enervanți, am recunoscut eu după o lungă tăcere.

– Uau, credeam că nu poți să-i suferi. Când suntem acasă vă certați toată ziua, a spus mama.

– Acasă nu pot să-i sufăr, dar aici, unde lupii urlă la lună, mi-ar plăcea să fie cu noi. Ai observat că nu am întâlnit pe

nimeni de mai mult timp? Nici măcar păsările nu mai cântă.
E ciudat: peisajul e același, totuși pare diferit.

– Asta pentru că suntem mai aproape de castel, a spus mama, iar cuvintele ei mi-au dat frisoane. O oră mai târziu, mă durea tot corpul de atâta tremurat, eram speriată și îmi era foarte frig.

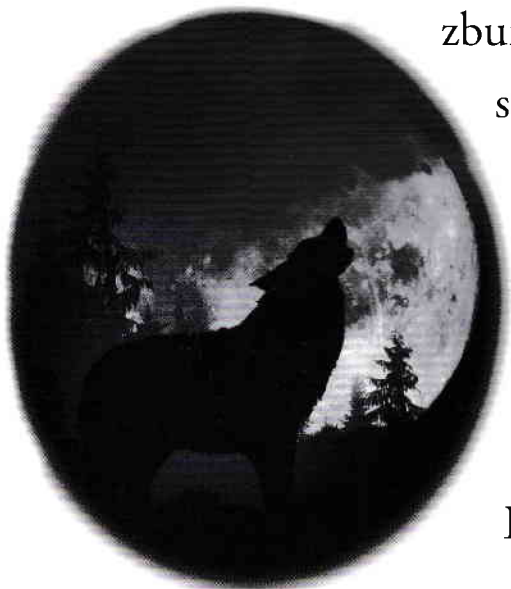
– Nu puteți să mergeți mai repede? Credeam că unicornii pot să alerge mult mai repede...

– Irina, în loc să te plângi atâta, ar trebui să le mulțumești prietenilor noștri că ne-au adus, m-a dojenit mama.

– Spun doar că merg foarte încet. Ar fi trebuit să zburăm. Nu înțeleg de ce nu mă lași să zbor.

– Știi de ce: ești încă foarte tânără și este periculos.

– Fleacuri! Adevărul este că nu vrei să mă lași să învăț să zbor. E atât de enervant!

LBRIS

We know
books

